

efter Indstilling af Politidirektøren og strax erholde Pensionsret. Hvad de øvrige Uovereensstemmelse angaaer, har Udvalget derimod meent at burde holde paa den tidligere her i Thingettagne Beslutning, og jeg skal saa kort som muligt omtale nogle af de Betragtninger, som i den Henseende have ledet Udvalget. Det første Punkt, som angaaer § 2, vedrører Kasereringen af en Deel af Mandstabet. Der er i det andet Thing blevet fremhævet under Forhandlingerne der, at den væsentligste Grund til at indstille, at Bestemmelsen i Lovudkastet skulde udgaae, var den, at Kasereringen paa de enkelte Stationer forekom Landssthings-Udvalget at være en saadan Forandring, at man ikke ubetinget burde tvinge Kommunen dertil. Det kunde være hensigtsmæssigt, at man f. Ex. fik een Kaserne for hele Politimandstabet, saa dette ikke var fordeelt paa flere enkelte Stationer med nogle saa Mand paa hver, men var samlet paa een Station, hvor der altsaa var en større Styrke, der til enhver Tid kunde være til Hjælp, naar Et eller Andet gjorde heres Nærværelse nødvendig. Ligeledes kunde man paa denne Maade opnaae en bedre Kontrol med Livet i Kasernen, idet der da kunde være en højere Embedsmand end en Overbetjent paa denne Kaserne, og man har derfor ikke anseet det rigtigt at foregribe denne Sags Ordning ved at optage Noget derom i Lovforslaget. Folkethingets Udvalg har dog meent, at det var rigtigt at optage denne Bestemmelse om Kaserer i Loven, og det har fundet hderligere Motiv dertil i den Omstændighed, at Kommunalbestyrelsen, uagtet den har sat sig i Bevægelse i Anledning af et andet Punkt, ikke har tilkjendegivet, at den var uwillig til at bære de med Kasereringen forbundne Byrder. — Endringsforslaget under Nr. 2 gaaer ud paa, at Ordet „mindst“ gjenoptages i § 5; det var udeladt af Landstinget, der meente, at det var overflødig, idet der nemlig i Slutningen af samme Paragraf staaer den Bestemmelse, at naar Kommunen vil betale derfor, saa kan den forsøge Størelsen af Mandstabet ud over det fastsatte Antal. Udvalget har dog meent, at Ordet „mindst“ ikke er saa overflødig, og at det er rigtigt at holde paa det for klart at vise, at her er Tale om et Minimum af

Styrke, samt at enhver Forsøgelse falder paa Kommunens Skuldre. Hertil skal jeg tilføie den Dphsning, at da Sagen var for her til tredie Behandling, var der af flere ærede Medlemmer udenfor Udvalget stillet et Endringsforslag, som gik ud paa at raade Bod paa denne formeentlige Overflødighed ved at udelade, ikke Ordet „mindst“, men det sidste Stykke af § 5, men der var ved Afstemningen ikke en eneste Stemme derfor. — Det 3die Endringsforslag gaaer ud paa, at der fastholdes, hvad der nu atter er vedtaget i Landstinget, nemlig at der skal være 3 Inspektører, men at man derimod ikke fastslaaer Forretningernes Fordeling mellem disse; Udvalget kan i saa Henseende henvise til sin Betænkning og til Behandlingen her i Sagen. — Endringsforslaget under Nr. 4 endelig, som er stillet af Udvalgets Mindretal, gaaer ud paa, at man skal vende tilbage til den Affattelse om, at Statskassens Tilskud aarlig skal opføres paa Finansloven, som med noget Fleertal blev vedtaget her forrige Gang, medens andre Medlemmer have indstillet i den Henseende at holde sig til Landstingets Endring, og medens endelig to Medlemmer have afholdt sig fra enhver Udtalelse. Hele dette Punkt er allerede saa omstændelig debatteret, at det vistnok vil være overflødig at gaae nærmere ind derpaa, men at Afgjørelsen af Tvisten strax kan indledes til Thingets Afstemning.

C. B. Niemand: Jeg skal følge det Exempel, som den ærede Ordfører har givet, og ikke fordybe mig videre i det Forslag, som to ærede Medlemmer tilligemed mig have stillet om en Gjenoptagelse af den Affattelse af § 17, som sidst her blev vedtagen. Jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at naar den ærede Ordfører udtalte, at der i dette specielle Tilfælde var afsluttet en Kontrakt, saa maa jeg af denne, om ikke af nogen anden Grund holde paa Paragrafen, saaledes som den blev vedtagen her ved tredie Behandling, for at det kan blive afgjort, at vi her ikke skrive Kontrakter, men Love. Om Pensionsloven har jeg hørt sige, at den er en Kontrakt, om Jernbaneloven, for hvilken der laa en Overenskomst til Grund, har jeg hørt om ikke Mange, saa dog enkelte